

Учио сам децу најбоље што сам умео, сад учим од њих.

А, још су деца, надрасла ме...

Још бих им говорио о врлинама, ал они их живе.

И још бих о оним висинама, ал већ су тамо...

Сад учим од њих...

И не могу себи да опростим што су тако млади остарили!

Што сам ја уз њих млађи, а они...

Остарили су мојим поразима, јаду и једу...у јаловим јуришима и оправдањима.

Учио сам их да буду бољи од мене а залуду сам им трошио дане јер су одувек били бољи, али гневни старац у мени...

Боже, толико дивна деца, горостаси, Самодреже, да се о њих исплачеш и причестиш.

Да не питаш: „Куда ћемо?“, већ корачај, граби те кораке јер то је тај пут којим ниси смео, тражећи пречице што никуда не воде...

Враћате ми дане које сам од вас крао.

С осмехом, као да ми припадају, као да нисам грешио верујући да сам ја оно добро у вама, а истина- ви сте оно најбоље у мени!

Вратили сте ми осмех, ја се за ваш нисам довољно борио.

...тај није а доброт није нашао у